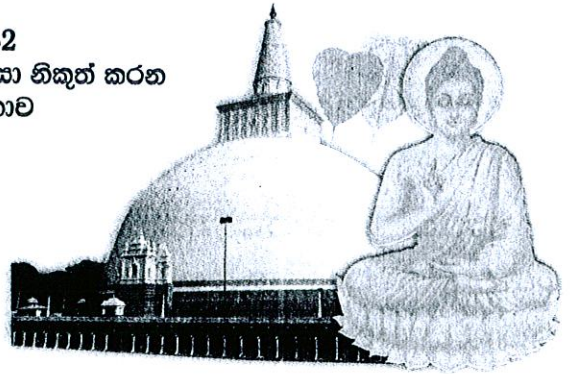
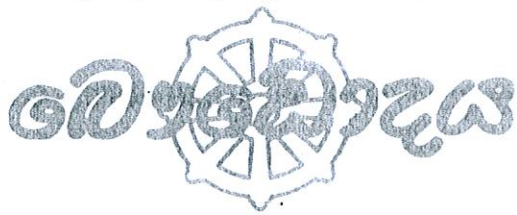

ආරම්භය: 1945-09-30 ලි.ප. අංකය: කො 39/482
ධර්ම උතුරු පිණිස සෑම පුර පසලොස්වක් පොහෝ දිනයක් පාසා නිකුත් කරන
දෙහිවල බෞද්ධෝදය සංගමයේ මාසික ධර්ම පත්‍රිකාව

"ධම්මො භවේ රතඛති ධම්මචාරි"

70 වර්ෂය - ශ්‍රී බු,ව 2559

2015 අගෝස්තු 29

නිකිණි කලාපය

උරුමවේ අස්සජි හිමි නිවන් පිළිවෙත

නමෝ තස්ස භගවතෝ අරහතෝ සම්මා සම්බුද්ධස්ස

ද්වේ මෙ භික්ඛවෙ අන්තා පබ්බජ්තෙන න සෙවිතබ්බා යො වායං කාමෙසු
කාමසුබල්ලිකානුයොගො හිනොගම්මො පොච්ඡප්පතිකො අනරියො අනත්ථ
සංහිතො යො වායං අන්තකිලමථානුයොගො දුක්ඛො අනරියෝ අනත්ථසංහිතො,
එතෙ තෙ භික්ඛවෙ උහො අන්තෙ අනුපගම්ම මජ්ඣිමා පටිපදා නථාගතෙන
අභිසම්බුද්ධො චක්ඛකරණී, කදාණකරණී, උපසමාය අභිකද්දාය සම්බොධාය
නිබ්බාණාය සංචත්තති.

සැදැහැවත්නි,

බරණැස් ඉසිපතන නම් වූ මීගදායෙහි දී බුදුරජාණන් වහන්සේ විසින්
කොණ්ඩකද්ද, චප්ප, හද්දිය, මහානාම හා අස්සජි යන පස්වග මහණුන්
අරහයා ධම්මචක්කප්පවත්තන සූත්‍ර දේශනාව පවත්වනු ලැබූ සේක. එම ප්‍රථම
ධර්ම දේශනාව ආරම්භ කළ බුදුරජාණන් වහන්සේ පළමුව පස්වග මහණුන්
අරහයා, "ද්වේ මෙ භික්ඛවේඅන්තා පබ්බජ්තෙන න සෙවිතබ්බා "යනාදී
වගයෙන් ඉහත දැක් වූ මතෘකා පෘඨය දේශනා කළහ, එහි සිංහල අර්ථය මෙසේ
ය.

මහණෙනි, පැවිද්දෙකු විසින් අත් හළ යුතු අන්ත දෙකකි. එනම් ලාමක වූ
ග්‍රාමය වූ පෘග්ජනයන් විසින් පුරුදු කරන ලද අනාර්ය වූ අනාර්ය වූ අනර්ථයක්ම
සිදු කරන්නා වූ වස්තු කාමයන් කෙරෙහි යම් කාමසුබල්ලිකානුයෝගයක් ඇද්ද,
එසේම දුක් උපදවන්නා වූ අනාර්ය වූ අනර්ථයක්ම සිදු කරන්නා වූ යම්

එසේම දුක් උපද්දවන්නා වූ අනාර්ය වූ අනර්ථයක්ම සිදු කරන්නා වූ වස්තු කාමයන් කෙරෙහි යම් අත්තකිලමථානුයෝගයක් ඇද්ද, මහණෙනි, මෙම අත්ත දෙකට නොපැමිණ බුදුරජාණන් වහන්සේ විසින් මධ්‍යම ප්‍රතිපදාව නම් ආර්ය මාර්ගය අවබෝධ කරන ලදහ. එම මග යාමෙන් ප්‍රඥා ඇස පිරිසිදු කෙරෙයි. නුවණැස ඇති කෙරෙයි. එය කෙලෙසුන් සන්සිදීම පිණිස චතුරාර්ය සත්‍යය අවබෝධය පිණිස, නිවන් පිණිස හේතු වන්නේය.

සත්ත්වයා දුක නැති කිරීමේ මාර්ගය වෙත ගෙන යන ප්‍රතිපදාව මෙහි ඇතුළත් චතුරාර්ය සත්‍යය තුළින් විග්‍රහ කොට ඇත. දුක පිළිබඳ ආර්ය සත්‍යය, දුක ඇතිවීම පිළිබඳ ආර්ය සත්‍යය, දුක නැති කිරීම පිළිබඳ ආර්ය සත්‍යය, දුක නැති කිරීමේ මාර්ගය පිළිබඳ ආර්ය සත්‍යය යනුවෙන් චතුරාර්ය සත්‍යය නම් කොට තිබේ. දුක පිළිබඳ ආර්ය සත්‍යයෙන් ඉගැන්වූයේ ජාතිය හෙවත් ඉපදීම, ජරාව හෙවත් සත්ත්වයාගේ වයස් ගතවීම, රෝගය, මරණය, අප්‍රියයන් හා එක්වීම, ප්‍රියයන් ගෙන් වෙන්වීම, කැමති දේ නොලැබීම හා කෙටියෙන් කිවහොත් උපාදාන ස්කන්ධ පහම දුක් සහගත බවයි. එම උපාදාන ස්කන්ධ පහ නම් සත්ත්ව ශරීරය (රූප) සුඛ දුක්ඛ උපේක්ඛා යන වේදනාත්‍රය (වේදනා) කායික හෝ මානසිකව කරන සකස් කරගැනීම් (සංඛාර) ඇස, කන, නාසය, දිව, ශරීරය මනස යන ඉන්ද්‍රිය මාර්ගයෙන් රූප, ශබ්ද, ගන්ධ, රස, ස්පර්ශ හා ධර්ම අරමුණු කරගෙන හටගන්නා අවබෝධය යි. (විඤ්ඤාණ)

දුක්ඛ සමුදය ආර්ය සත්‍යය නම් මෙම දුක හට ගැනීමේ හේතුව පිළිබඳ වූ ආර්ය සත්‍යයයි, මෙය නැවතඉපදීමට හේතුවන ඒ ඒ තැන් හි ඇලෙන සුලු තෘෂ්ණාවයි. එනම් රූප, ශබ්ද, ගන්ධ, රස, ස්පර්ෂ යන පංච කාමයන් රසවිදීම පිළිබඳ තණ්හාව, එම කාමයන් ස්ථීරය, සදාකාලිකය, දිගින් දිගටම පවත්නේය, යනුවෙන් නැවත නැවත ඉපදීමත්, පැවැත්මත් පිළිබඳ තණ්හාව, නො ඉපදීමත් නො පැවැත්මත් පිළිබඳ හෙවත් පංචස්කන්ධය හා බැඳුණු කාමයන් මෙතැනින් අවසන් ය, නැසීමෙන් කෙලවර වන්නේ ය. යනුවෙන් උපදනා ආශාව යි.

දුක නැති කිරීමේ ආර්ය සත්‍යය නම් තණ්හාව ඉතිරියක් නැතිව ඉවත් කිරීම, නැති කිරීම, අත්හැරීම මුලුමනින්ම ඉවත දැමීම ඉන් මිදීම හා එහි නො ඇලීමයි.

දුක නැති කිරීමේ මාර්ගය පිළිබඳ ආර්ය සත්‍යය නම් ආර්ය අෂ්ටාංගික මාර්ගයයි. සීල, සමාධි, ප්‍රඥා යන ත්‍රිශික්ෂාවන් දියුණු කර පරිපූර්ණත්වයට පැමිණීම මෙම අංග අටෙන් අදහස් වෙයි. ආර්ය අෂ්ටාංගික මාර්ගය මධ්‍යම ප්‍රතිපදාවක් වන්නේ අන්ත බැහැර කර ඇති බැවිනි. විමුක්තිය ලැබීමට නම් ශරීරයට උපරිම ලෙස සැප දිය යුතුය යන අදහස ගත් කාමසුබලිකානුයෝගයත්, විමුක්තිය ලැබීමට නම් ශරීරයට දැඩි ලෙස දුක් දිය යුතුය, යන අදහස ගත් අත්තකිලමථානුයෝගයත්, යන අන්ත දෙකට අයත් නොවන හෙයින් මෙය මධ්‍යම ප්‍රතිපදාව නම් වෙයි.

සම්මා දිට්ඨි නම් නිවැරදි දැකීමයි. යම් කිසිවක් ඇති පරිදෙන් දැකීම මින් අදහස් වෙයි. නිවැරදි දැකීම ඇති තැනැත්තා ගේ කල්පනා නිවැරදි වෙයි. එය සම්මා සංකප්පය යි. එනම් කාම සංකල්පයන් ගෙන් වෙන්වීම, කෝප සහගත සංකල්පයන්ගෙන් තොර වීම හා හිංසාකාරී කල්පනා වලින් වී වෙන් වීමයි. මේ තුළින් හුදෙක් මනස නිවන් මගට නතු කරවීමක් සිදු වෙයි. සම්මා සංකප්ප නිසා සම්මා වාචා ඇති වෙයි. යහපත් කල්පනා ඇති වීමට කථා කරන වචන ද යහපත් වන බැවිනි. ඒ අනුව සම්මා වාචා නම් බොරු කීම, පුද්ගලයන් අතර හෝ පිරිස් අතර හෝ වෛරය, අසමගිය ඇතිවීමට හේතුවන කෝලාමි කීම, සිත් රිදවන නපුරු රථ වචන කීම වැඩකට නැති හිස් වචන කථා කිරීම යන අහිතකර වචන වලින් වැලකී සිටීමයි. තමන්ටත්, අනුන්ටත් යහපත සැලසෙන නිවැරදි ක්‍රියාවන් හි යෙදීම "සම්මා කම්මන්ත" නම් වේ. එනම් කාය සුවර්තය යි. ත්‍රිවිධ කාය දුශ්චරිතයන් ගෙන් වැලකීම මින් අදහස් කෙරේ. ප්‍රාණීන් ගේ දිවි තොර කිරීම, සොරකම ඇතුළු වංක වැඩවල යෙදීම, කාමයෙහි නොනිසි ලෙස හැසිරීම. මින් කියවෙන අතර සම්මා වාචා හා සම්මා කම්මන්ත යන මාර්ගාංග දෙකම "වීරනි" හෙවත් "වැලකීම්" වශයෙන් උගන්වා ඇත.

වැරදි ජීවිකාව අතහැර නිවැරදි අත්දැකීම් දැහැමින් සෙමෙන් ජීවත් වේ නම් එය සම්මා ආජීවයි. මෙමගින් මාරක අවි ආයුධ වෙලදාම , මත්ද්‍රව්‍ය වෙලදාම, වීෂ වෙලදාම, මස් වෙලදාම හා කූට ව්‍යාපාර යනාදී වශයෙන් අනුන්ගේ විපතට හේතුවන රුකියාවල නොයෙදී දැහැමි නොකිලිටි රුකියාවක යෙදිය යුතු බව ඉගැන්වේ. කෘෂි කර්මාන්තය, වෙලදාම, රාජ්‍ය සේවය යනාදිය බුදු දහම අනුමත කල දැහැමි රුකියාවන්ය.

සම්මා වායාම යනු නිවැරදි උත්සාහයයි. සතර සමයක් ප්‍රධාන වීර්යය මින් අදහස් කෙරේ. එනම් නූපත් අකුසල් නො ඉපදවීමට කරන උත්සාහය උපත් අකුසල් නැති කරනු පිණිස ගන්නා උත්සාහය, නූපත් කුසල් ඉපදීම සඳහා කරන උත්සාහය සහ උපත් උපත් කුසල් වැඩි දියුණු කරනු පිණිස ගන්නා උත්සාහයයි. සිහිය මනාකොට පිහිටුවා ගැනීම නම් වූ සතර සතිපට්ඨානය "සම්මා සති" යන්නෙන් අදහස් කෙරේ. එනම් කය හා වචනයේ පැවැත්ම අනුව සිහිය පිහිටුවා ගැනීම. සුඛ, දුක්ඛ, උපේක්ඛා යන වේදනාවන් අනුව සිහිය පිහිටුවා ගැනීම හා සත්තිස් බෝධි පාක්ෂික ධර්ම අනුව සිත පිහිටුවා ගැනීමයි.

රූප ධ්‍යාන සතර වඩා එමගින් පංච නිවරණ හෙවත් නිවන් මග අවහිර කරන ධර්මයන් නාවකාලිකව යටපත් කොට සිත සමාධි ගත කරගැනීම සම්මා සමාධි නම් වේ. කාමච්ඡන්ද හෙවත් කාමරාගය, ව්‍යාපාද හෙවත් ක්‍රෝධය චීනමිද්ධ හෙවත් සිතේ හා කයේ මැලි බව උද්දව්වකුක්කුච්චය හෙවත් නොසන්සුන් බව, විචිකිච්ඡාව හෙවත් සැකය පංච නිවරණ ලෙස ඉගැන් වේ. රූප ධ්‍යාන අතුරින් චිතර්කය චීනමිද්ධය ද විචාරය විචිකිච්ඡාව ද ප්‍රීතිය ව්‍යාපාදය ද සුඛය උද්දව්වකුක්කුච්චය ද, එකග්ගතාව කාමච්ඡන්දය ද යටපත් කරයි. මෙසේ අනුක්‍රමයෙන් සමාධියට පත් වීමේදී සෝවාන් ආදී නිවන් මග අවබෝධ කර ගැනීමට අවශ්‍ය මානසික පසුබිම සකස් වෙයි.